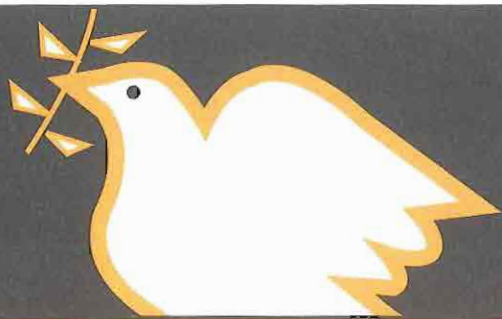

2

POSICIONA'T
TREBALLEM PER LA PAU

P A R L E M - N E

POSICIONA'T
TREBALLEM PER LA PAU

Amb la col·laboració de:

En conveni amb:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Secretaria General de Joventut

Disseny gràfic: Anna Freixenet

Impressió: Arfagraf, S.A.

Dipòsit legal: 8-9.226/97

Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

Barcelona 1997

I N T R O D U C C I Ó

Tens a les mans el segon número de la col·lecció Parlem-ne. El primer el vàrem dedicar al lloc bo, un espai de creixement individual i col·lectiu. En aquest presentem una síntesi del treball que, des de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, estem realitzant en favor de la pau.

Tal i com veuràs a l'índex, aquest document consta de tres apartats:

- El primer és una aportació de l'Arcadi Oliveres, en la qual presenta alguns dels temes que, avui, estan més estretament vinculats al treball per la pau i el desarmament.*
- El segon és un document elaborat per MEGSJC, que és una reflexió que vol servir com a fonament de la nostra activitat i que vol suggerir algunes propostes entorn d'aquest tema.*
- Finalment, presentem la resolució que l'Assemblea General (novembre de 1995) del nostre moviment va adoptar en relació a la PSS.*

Del text que tan amablement ens ha escrit l'Arcadi Oliveres, n'hem extret algunes idees. Que les guerres hi ha qui les prepara. Que el comerç d'armes no respon a les necessitats de les poblacions del Nord i encara menys del Sud. Que les guerres no resolen mai els conflictes, tot al contrari, els agreugen. Que darrere dels exèrcits hi ha molt poca transparència per part dels estats. Però també, que podem dir-hi la nostra. Encara més, cal pensar-hi, des dels agrupaments, des de les demarcacions i des de tot el moviment.

Vertebrar propostes per esdevenir artesans i artesanes del propi creixement. Per esdevenir persones apassionades en elles mateixes, en la diferència, la convivència i la resolució dels conflictes, pacíficament. Encoratgem a totes i tots els membres del moviment a optar per camins de pau, des d'opcions legals, a la desobediència civil davant de lleis injustes, a continuar debatent des dels agrupaments, pel reforçament ideològic i el reforçament del moviment, a redescobrir que l'Educació per la Pau amplia la dimensió de promoure ciutadans compromesos.

El 26 de novembre de 1995 a la Colònia Güell, amb el Posiciona't, que suposà rescindir el conveni de la prestació social substitutòria amb el Ministeri de Justícia, adquiríem un compromís. El compromís que aquest segon "Parlem-ne" fos un material de treball pels agrupaments i un motin de donar a conèixer la nostra proposta a la societat. El document "Posiciona't, a l'escoltisme treballem per la pau" fou enviat als cent cinquanta agrupaments del moviment, a dues-centes associacions i, com a material de treball, també a més de tres-cents ajuntaments de Catalunya. Ens posicionàvem per una societat desmilitaritzada, capaç d'articular i donar continuïtat al moviment per la pau, més enllà de la fi del servei militar i la PSS. Convidem a celebrar aquesta fita, que alhora ens esperona a seguir treballant per una societat més justa i humana.

*Tavi Casellas, Jordi Anglada i Jaume Llansó, membres de MEGSJC .
Desembre 1996 .*

ÍNDEX

1. La pau i el desarmament

Text elaborat per Arcadi Oliveres

2. A l'escoltisme treballem per la pau

Document elaborat per

Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya

3. Posiciona't

Resolució adoptada per

l'Assemblea General de MEGSJC

(Colònia Güell 1995)

I

LA PAU I EL DESARMAMENT

1. Diem voler la pau, però tanmateix hi ha guerres.

En els temps actuals la guerra té mala premsa. Persones i governs diuen no voler-la i tothom està d'acord a parlar de la preservació de la pau com un dels valors socials de referència. Paradoxalment, però, les guerres segueixen tenint una extraordinària vitalitat i es produeixen amb una dimensió i uns nivells de crueltat que no tenen res a envejar a èpoques anteriors.

Segons l'Institut d'Investigacions per la Pau d'Estocolm (SIPRI), durant el període 1993-95 esclataren o continuaren guerres (es considera guerra quan hi ha hagut més de 1000 morts) que varen afectar els següents països:

Europa: Azerbajan, Bòsnia-Herzegovina, Croàcia, Rússia i Úlster.

Proper Orient: Iemen, Iran, Iraq, Israel i Turquia.

Àsia: Afganistan, Bangla Desh, Cambotja, Índia, Indonèsia, Myanmar, Filipines, Sri Lanka i Tadjikistan.

Àfrica: Algèria, Angola, Libèria, Rwanda, Sierra Leone, Somàlia, Sudàfrica, i Sudan.

Amèrica: Colòmbia, Guatemala, i Perú.

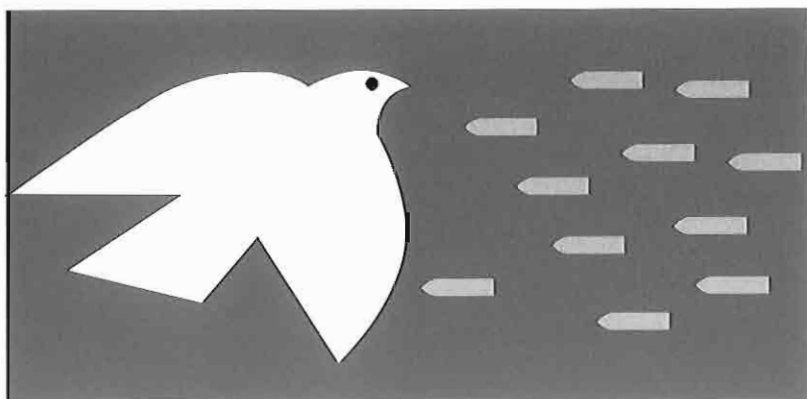
Els resultats de totes elles són ben coneguts: morts i ferits, danys psicològics i desmembraments de famílies, desabastiments dels béns

de primera necessitat, moviments vers el refugi i l'exili, destrucció de patrimonis culturals, d'edificis, d'infraestructures i d'indústries, i posteriorment, dificultats per a reconstruir la convivència entre poblacions molt properes.

2. Què hi ha, doncs, darrere dels conflictes armats ?

Com en qualsevol fenomen social, la seva explicació correspon a un munt de factors. Intentant, però, fer-ne una simplificació podríem trobar els següents elements:

- Les percepcions psicològiques d'amenaques, magnificades pels mitjans de comunicació i fins i tot a voltes estereotipades en els llibres de text (p.e. el perill islàmic). Simultàniament, una mitificació dels fets bèl·lics i dels seus herois (p.e. les conquestes imperials).
- Les reivindicacions territorials vinculades a les malformacions dels estats-nació i que provenen tant d'èpoques passades (p.e. l'Ulster) com de la recent descolonització dels països de l'anomenat Tercer Món (p.e. Sudan, Timor Oriental).
- Les disputes de caràcter polític que tenen per origen el monopoli del poder per part d'un o d'uns grups determinats i la voluntat d'altres per aconseguir-lo (p.e. Afganistan, Tadjikistan).
- Les dificultats de les minories - i a voltes majories - ètniques, lingüístiques, culturals i religioses per tal de veure reconeguts els seus drets fonamentals (p.e. palestins a Israel, kurds a Turquia, moros a Filipines).

- Els interessos econòmico-estratègics de les potències grans i mitjanes, disposades a imposar el seu "ordre" al preu que sia (p.e. Guerra del Golf).
- Les desigualtats socio-econòmiques tant a nivell internacional (p.e. la reivindicació zapatista), com a l'interior dels estats (Guatemala, Perú). L'empobriment i la manca de cobertura de les necessitats bàsiques en moltes àrees geogràfiques i en molts grups socials (p.e. Algèria, Colòmbia).
- L'accés a l'aigua, l'esgotament de certs recursos, les exagerades i irracionals concentracions urbanes, la desertització i els altres factors del deteriorament mediambiental (p.e.enfrontament entre Iraq i Turquia).

Tot i els exemples esquematitzats que hem col·locat per cada cas, resulta evident que en cadascun dels conflictes es superposen diferents elements dels esmentats i, segurament, també bastants d'altres als quals ni tan sols hem fet referència.

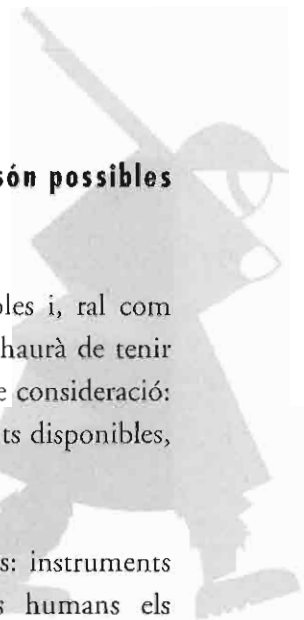
3. Malgrat les raons anteriors, si les guerres són possibles és perquè es preparen.

Les raons fins ara apuntades no són pas despreciables i, tal com veurem més endavant, qualsevol política de pau les haurà de tenir en compte. Però ara ens interessa fer un altre tipus de consideració: per forts que siguin els motius, si no hi ha instruments disponibles, les guerres no són possibles.

Malauradament, d'instruments cada cop n'hi ha més: instruments humans i instruments materials. Els instruments humans els proporcionen el personal de les forces armades i dels grups militaritzats, i els instruments materials vénen activats per les despeses militars. Veiem-ne algunes característiques:

- Segons les Nacions Unides, l'any 1994 hi havia en el Món 22.020.000 persones adscrites a les forces armades. D'aquest total 14.170.000 corresponien als països del Tercer Món (el 0,33% de la seva població) i 7.850.000 corresponien als països industrialitzats (el 0,65% de la seva població). Així doncs, la proporció de militarització és pràcticament el doble en els països del Nord que no en els del Sud. Si a més a més hi afegim el personal civil al servei de les administracions de la defensa i les forces paramilitars, el total de persones vinculades a la preparació de la guerra s'apropa als 50.000.000.

- Les despeses militars mundials de l'any 1993 foren de 778.100 milions de dòlars, equivalents al 3,4% del Producte Interior Brut (PIB) mundial. Pels països industrialitzats el total de despeses fou de 638.070 milions de dòlars equivalents al 3,3% del seu PIB, mentre

que pels països del Tercer Món les despeses assoliren els 140.030 milions de dòlars que representaven el 3,7% del seu PIB.

- D'aquestes dades se'n pot treure un parell de conclusions prou significatives. La primera és que cada ciutadà del món industrialitzat féu l'any 1993 una aportació promig de 527 dòlars (unes 67.000 ptes) per a la preparació de la guerra. La segona ens permet afirmar que les despeses militars dels països industrialitzats foren en aquest any 1993, 10,5 vegades més grans que l'import que els mateixos països destinaren a l'Ajut Oficial al Desenvolupament.

Així doncs, amb els mitjans humans i materials dels què fem esment, preparar les guerres no resultarà pas complicat: s'ensinistrarà les persones -voluntàries o professionals-, s'adequaran instal·lacions, es faran simulacres, s'endegarà una recerca per obtenir sistemes més sofisticats de destrucció, es fabricaran armaments i es vendran discretament en els llocs de conflicte.

Amb la mundialització de l'economia i de la política la preparació de la guerra prendrà encara noves dimensions i es recorre a la creació de blocs militars, als exèrcits multiestatals, als programes conjunts de recerca i de fabricació, i a la homogeneïtzació de les legislacions comercials. La justificació social de tot aquest enrenou es farà amb l'excusa de les intervencions humanitàries i pacificadores.

Els que vivim a l'Estat espanyol no podem pas restar aliens a aquest fenomen de la militarització que certament ens afecta de prop: les despeses militars de l'any 1996 han suposat 4.500 milions de ptes. diàries, les exportacions d'armes i de material de doble ús continua sense control parlamentari mentre sovintegen les destinacions cap a

països en guerra o poc respectuosos amb els drets humans, es maximitza la implicació a l'OTAN, es participa activament en la creació del futur exèrcit europeu, es dedica una part important de la recerca científica a la preparació de nous enginys bèl·lics, es potencia la fabricació d'avions de combat amb diners públics que a més a més no corresponen al departament de defensa, es penalitza fortament la insubmissió, etc. Resulta ben hipòcrita voler mantenir el doble discurs, oficial per una banda, en favor de la pau i de la convivència entre les nacions, i de "realpolitik" per l'altra, en què s'incentiva la preparació de la guerra.

4. Però més que mai, avui la guerra no té cap sentit.

Si mai s'havia entès la guerra com una forma per a resoldre determinats contenciosos - la qual cosa és, sens dubte, ben discutible - el que sembla evident en canvi, és que a hores d'ara ha perdut completament el seu sentit. I això per diverses raons:

- En primer lloc cal dir que en el Món hi ha recursos humans, naturals i tècnics suficients per tal que tothom pugui viure amb dignitat i no s'hagi de recórrer a accions bèl·liques. Sembla que falta la voluntat política, i a voltes la social, per aconseguir-ho.

- En segon lloc, les guerres ja no són un fenomen aïllat que es situa en els camps de batalla, sinó que afecten molt directament les poblacions civils que en són les seves principals víctimes. Les armes de destrucció massiva (nuclears, químiques, bacteriològiques), cada vegada menys distingibles de les armes convencionals, representen el màxim absurd en aquesta direcció.

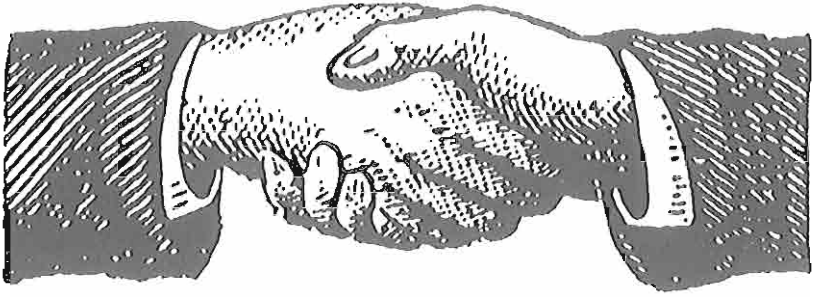
Com a complicació complementària cal dir que sovint les postguerres mantenen determinades condicions - els embargaments indiscriminats, les mines anti-personals, la presència de tropes estrangeres, etc. - que segueixen agreujant les condicions de vida dels més innocents.

- En tercer lloc, el concepte de seguretat es troba en transformació. En els països industrialitzats els ciutadans volen ésser protegits no pas de les possibles invasions armades sinó d'altres qüestions relacionades amb la seva vida diària, com per exemple el manteniment del lloc de treball, el funcionament dels serveis educatius i sanitaris, l'accés a les prestacions socials, els riscos de la circulació viària i de determinades activitats laborals, les destrosses

mediambientals, la pèrdua de la intimitat derivada dels avenços informàtics, la marginació de determinats grups culturals, el descontrol de les biotecnologies i un llarg etcètera. Amb tot això els exèrcits hi tenen poc a veure i podem dir en tot cas que les despeses que el seu manteniment comporta actuen en detriment d'aquests altres tipus de seguretat.

- En quart lloc i pel què fa a la pretesa "amença del Sud", res més allunyat de la realitat: sovint s'hi amaguen manipulacions informatives, percepcions culturals diferents, i sobretot exageracions sobre capacitats militars molt més reduïdes que les dels països del Nord i a més a més facilitades per aquests mateixos. Les úniques atribades previsible des dels països del Sud són les migratòries i aquestes, a part d'ésser ben legítimes i de caràcter pacífic, necessiten en tot cas un tractament vinculat a la cooperació econòmica i al diàleg entre cultures.

En un tal context l'existència dels exèrcits estatals perd tot el seu sentit. Fins i tot la justificació de tropes d'intervenció internacional - que en qualsevol cas haurien d'estar sotmeses a control d'unes Nacions Unides més democràtiques i potser organitzades en estructures regionals - seria bo que quedés extraordinàriament limitada. Casos d'intervenció com els de Somàlia i fins i tot moltes facetes del de Bòsnia, deixen molt a desitjar. A més a més, molt sovint les tasques dites humanitàries podrien ésser assumides perfectament - i probablement millorades- si fossin realitzades per forces de protecció civil especialment ensinistrades al respecte.

5. Aleshores, què es pot fer per afavorir la pau i el desarmament?

Com en tantes altres coses, en el treball per la pau ens cal establir una **coherència** entre allò que diem desitjar i allò que fem. I allò que fem ho podem situar en dues dimensions: la individual i la social.

Individualment el compromís hauria de girar entorn de l'objecció de consciència en les seves diferents formes i manifestacions:

- Objecció de consciència al servei militar, fent una opció d'acord amb les possibilitats de cadascú- entre la prestació social substitutòria, la prestació tan sols durant nou mesos (el cas dels anomenats "plantats"), la insubmissió i, en supòsits especials com el de la Guerra del Golf, la desertió. Recordem però que el Moviment de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC) s'ha manifestat en contra de l'actual llei d'objecció i en defensa de la desobediència civil.

- Altres formes d'objecció de consciència a la militarització: objecció a les despeses militars - dita objecció fiscal-, objecció a l'activitat científica amb finalitats bèl·liques, objecció laboral a feines relacionades amb el militarisme, etc.

Socialment, a l'escoltisme, en col.laboració amb els moviments per la pau se li obren diferents camps on l'actuació és possible:

- Pràctica de l'educació per la pau (i el desarmament, els drets humans, la solidaritat, etc.). Crítica a les diferents formes de militarisme present en les actituds socials i sovint fonamentades en els mitjans de comunicació.

- Informació / contra-informació i participació en la gestació de l'opinió pública en una àmplia varietat de temes p.e.: quines causes podem descobrir darrere de cada guerra concreta ?, quins són els pros i els contres d'un exèrcit professional ?, renen sentit els blocs militars ?, són justificables les intervencions internacionals ?, què passa amb l'ús d'armes de destrucció massiva, per què serveixen les despeses militars ?, on va dirigit el comerç d'armament ?, etc.

- Col.laboració en la no preparació de la guerra: recolzament a les diferents formes d'objecció, realització d'objecció fiscal a títol de persona jurídica (els agrupaments escoltes com a tal persona), denúncia - sobretot per part dels universitaris - de la recerca feta amb finalitats militars, propostes i actuacions conjuntes amb els sindicats per tal de fer programes de conversió de la indústria militar en indústria civil d'utilitat social, iniciatives contra les fires i exposicions d'armament, boicots a empreses relacionades amb la producció i el comerç d'armes.

- Potenciació de les gestions tendents a buscar una solució pacífica als conflictes. Exigència i recolzament de les diferents negociacions de pau. Convocatòria conjunta a grups socials i a poblacions enfrontades. Animació del diàleg entre les religions. Tasques de reconciliació en el postconflicte.

- Acceptació per part dels membres del moviment, de l'austeritat en el consum com a estri tendent a la justícia entre grups socials i entre generacions, i en conseqüència, element generador de pau.

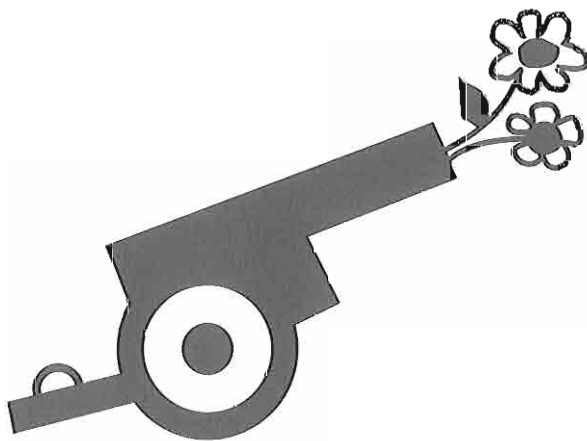
- Participació en l'organització de silencis, dejunis, pregàries, i altres accions públiques en determinats moments dels conflictes. I participació també en les campanyes de protesta davant d'esdeveniments concrets: la realització de proves nuclears, l'adveniment de dictadures militars, la creació dels euro-exèrcits, la instal·lació de casernes i de bases militars etc.

- Assistència a les víctimes de la guerra: tramesa d'aliments i altres productes necessaris, acolliment d'exiliats i gestió per tal de regular la seva situació legal, anada a camps de refugiats, demanda d'intervencions diplomàtiques, etc.

- Accions de "lobby" enfront dels diferents governs per tal que emprenguin veritables polítiques de desarmament que haurien de comprendre mesures de mútua confiança, destrucció dels arsenals, desmantellament de les bases i d'altres instal·lacions, reducció de les despeses militars, prohibició del comerç d'armaments, dissolució dels blocs militars i potenciació dels organismes de les Nacions Unides, etc.

- En un moviment com el de MEGSJC existeix un valor afegit que resulta especialment valuós: la presència de l'escultisme en altres països del Nord i del Sud, de l'Est i de l'Oest: la dimensió europea i la dimensió internacional, tan presents en els problemes actuals de la pau i del desarmament poden d'aquesta manera ésser confrontats com a mínim amb una perspectiva plural i complementària.

6. A tall de conclusió.

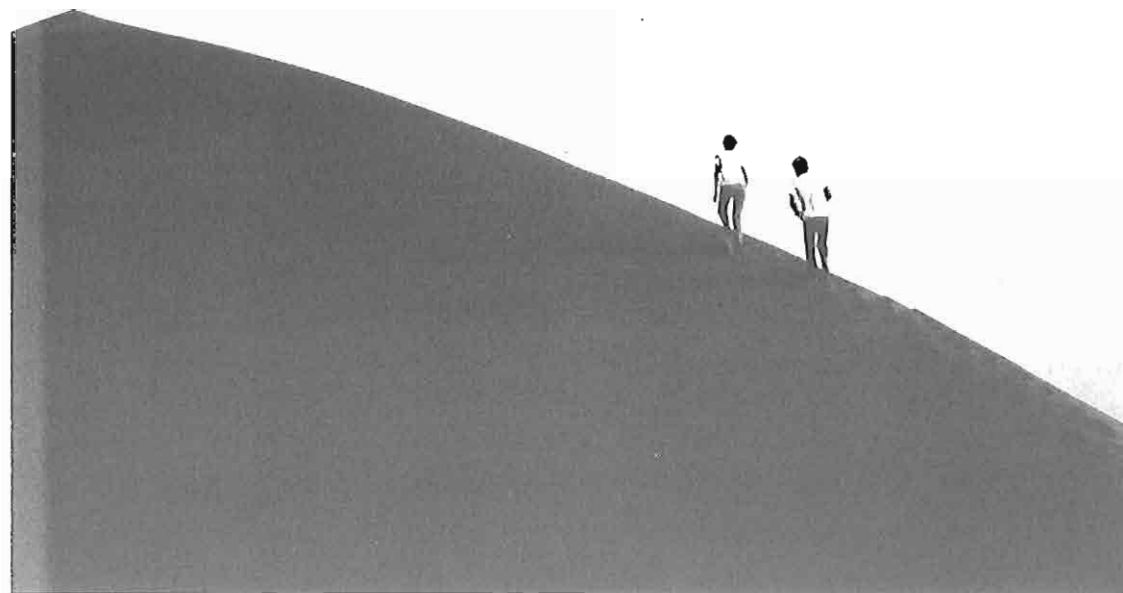
L'anunciada desaparició del servei militar obligatori pot confondre una part de l'opinió pública i fer-li creure que així s'acaba el seu problema de possible participació en la preparació de la guerra. Res més lluny de la realitat. Com hem vist, el militarisme té

múltiples formes i les guerres poden fer-se igualment i tenir les mateixes o pitjors conseqüències malgrat es facin amb exèrcits totalment professionals.

El perill està, però, en què la no obligatorietat del servei militar es transformi en una despreocupació social pel tema i es desactivi la dinàmica pacifista que en bona mesura han vingut animant els objectors primer i els insubmisos després. Hi ha el risc que amb una visió des dels països del Nord ens pensem, com ja es comença a reiterar en el llenguatge de molts mitjans de comunicació, que les missions d'aquests nous exèrcits -amb personal voluntari, amb intervencions ràpides, i fins i tot de caràcter multietat - són sempre missions de pau, i ens oblidem que la missió dels exèrcits ha estat sempre la de fer la guerra.

Si certament ens interessa la pau, més que confiar en tropes redemptoristes ens cal treballar els objectius pacifistes indicats anteriorment, i ens cal fer-ho juntament amb tots aquells grups i organitzacions susceptibles de crear "condicions de pau", és a dir, amb les entitats de drets humans, d'ecologia, de cooperació al desenvolupament, d'eradicació de la pobresa, etc. Algunes de les propostes de tots aquests grups poden semblar utòpiques i es pot creure que no tenen cap possibilitat d'assolir-se. Hem de creure, però, que si bé és cert que el poder es mou sota la pressió de determinats interessos, també ho és que en els països democràtics, les reivindicacions socials clarament establertes i reclamades d'una manera ben organitzada tenen força possibilitats d'ésser assumides. A nosaltres ens toca, per tant, d'intentar-ho.

Arcadi Oliveres Boadella

*"M'instal·lo novament
a la petita plataforma
dels somnis, cada cop
més fràgil, sempre a punt
de caure i despertar-me
de tot."*

Joan Vinyoli

2

A L'ESCOLTISME TREBALLEM PER LA PAU

Per qualsevol institució les decisions més difícils de prendre són aquelles que canvien una decisió anterior. Amb un exemple potser ho veurem més clar: per a una administració pública és relativament fàcil crear un nou servei, el que és veritablement difícil és tancar-ne un que ja no és necessari o que no compleix els objectius per als quals es va pensar. A la darrera Assemblea General de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya vàrem donar precisament aquest pas tan difícil: hem modificat una decisió anterior. Des de fa temps vam decidir acollir joves perquè realitzessin la seva Prestació Substitutòria del Servei militar (PSS) a la nostra entitat, primer a través del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) i fa cosa d'un any i mig directament a través d'un conveni MEGSJC - Ministerio de Justicia, deixant clar en aquest últim pas, que faltava un suport o no d'aquesta postura per una Assemblea General. En conseqüència ara, després d'un interessant debat intern, hem considerat a l'escoltisme confessional que era millor no acollir places de la PSS, i ens hem posicionat contra aquesta. Cal explicar amb detall, a tot l'escoltisme i a la societat en general, el perquè del nostre canvi d'opinió, perquè ningú l'interpreti com un acte des de la irresponsabilitat o una decisió des de la incoherència. Entenem que la participació en el Moviment, la proposta des de la ciutadania, formen part del joc democràtic. Volem denunciar que en un estat de dret estiguin empresonades o siguin despatxades de la feina persones que per motius de consciència es neguen a realitzar el Servei Militar Obligatori (SMO) i el seu substitutori.

1. No és gens fàcil de resumir breument tots els arguments a favor del canvi que han sortit en aquest ric debat sobre l'objecció de consciència dintre de MEGSJC. El primer argument ens serveix per deixar ben clar que l'escoltisme es defineix com un **moviment participatiu i assembleari**. Una decisió tan important com acollir persones per realitzar la PSS ha de ser discutida en profunditat, reflexionada i aprovada per l'Assemblea Escolta. Els responsables de l'entitat, amb el suport del Comissariat General, van prendre aquesta decisió deixant clar que havia de ser ratificada o no per l'Assemblea General després d'un debat intern. Uns mesos enrere es va iniciar aquest procés, campanya Posiciona't, que finalitzava a l'Assemblea General i ens convertia en una de les primeres entitats catalanes on s'invitava tots els seus membres a un debat plural sobre l'objecció de consciència, la Prestació Social Substitutòria i la insubmissió. La pregunta era: **Què pensem com a Moviment davant de l'actual situació de l'objecció de consciència i la prestació social substitutòria?**

2. En segon lloc, la situació de l'objecció de consciència i la Prestació Substitutòria del Servei Militar ha canviat en els darrers anys. Si la situació ha canviar és normal que la nostra posició canviï. Quan més de deu anys enrere l'escoltisme català començava a treballar per l'objecció de consciència, amb d'altres entitats catalanes des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, lluitàvem perquè es pogués fer un veritable servei civil alternatiu al Servei Militar Obligatori, realitzat a les associacions. La poca rigurositat d'una llei que va néixer coixa i amb contradiccions en un estar de dret i amb la incapacitat del partits polítics per trobar una solució satisfactòria a tots nivells ens ha portat a una simple substitució del servei militar, que no ajuda ni als joves, ni a les entitats, ni compleix

les mínimes condicions que es demanaven des d'amplis sectors. Afegir que no s'han aconseguit dos grans objectius: potenciar el servei social benentès i abolir el servei militar obligatori. **No és responsabilitat de Moviments com el nostre preservar la memòria històrica de la comunitat civil davant de l'oportunisme i el curt termini dels partits polítics?**

3. En tercer lloc, i segurament l'argument més important, és l'objectiu de l'escoltisme que dóna títol a aquest llibret: sí, a l'escoltisme eduquem per la pau i la no-violència com a única manera de resoldre els conflictes. En l'educació per la pau no té sentit parlar de Servei Militar Obligatori i de l'exèrcit. Ningú no pot negar que l'existència dels exèrcits ha fet molt mal a les societats modernes. Això fóra molt llarg d'argumentar breument aquí, però entre d'altres desastres que ben segur ens vénen a tots i totes al cap, podríem citar-ne alguns:

- a) L'exèrcit contribueix a subratllar una cultura bel·licista a la comunitat, pensem, per exemple, en la persistència d'ideologies nazis i feixistes, el cinema de guerra, o les joguines bèl·liques;
- b) L'exèrcit no serveix per defensar la població civil. Desgraciadament el poble bosnià n'és un dels tristos i recents exemples, però no oblidem el poble nicaragüenc, salvadorenc, guatemalenc, txetxè, afgà, somalí, etiòp, kurd,...;
- c) L'exèrcit crea dependència respecte a les grans potències, les quals tenen els exèrcits més grans i les indústries d'armament;
- d) El nul valor democràtic dels exèrcits: decisions preses al marge del poble o contra el poble veí o el mateix poble. El reclutament és forçat, sense consultar l'afectat. Les guerres i les decisions en aquestes són preses al marge dels soldats de lleva. Una veu ràpidament s'aixecarà i dirà, "i la capacitat dissuasiva dels exèrcits?"

Educar per la pau no vol dir ensenyar que si et donen un cop cal respondre més fort.

I això és el primer missatge dissuasiu de qualsevol exèrcit. Si eduquem per la pau, quin sentit té preparar-se per a la guerra?

4. MEGSJC com a Moviment dins d'una societat concreta. Encara que haguéssim aconseguit un autèntic servei civil alternatiu i una àmplia majoria de forces al sector associatiu, l'objecció legal i la LOC (Llei d'Objecció de Consciència) pressuposen necessàriament que els que no volen o no poden ser objectors (per pressió social, familiar, cultural, manca d'informació,... - és conegut que el fenomen de l'objecció legal és centrat en zones urbanes, classes mitjanes i universitàries-) rebran, en canvi, no una educació per la pau en un servei civil alternatiu sinó que continuaran rebent instrucció i adoctrinament militar. Per tant, fins i tot renunciàrem a una PSS més digna en favor d'aquells que, com a conseqüència, haurien de continuar fent el Servei Militar Obligatori. I consideràrem més positiu deixar córrer el servei civil alternatiu obligatori i aprofundir en d'altres vies d'educació per la pau, que no pas usar-lo com a eina d'educació per a la pau per evitar l'altra eina, d'educació per a la guerra.

5. L'escoltisme es basa en un compromís de servei que els caps i les caps fem envers les noies i els nois d'aquest petit país. Si ens definim com un moviment de persones que lliurement fem un servei no té sentit obligar unes persones a fer una prestació social a la nostra societat. Alhora, el nostre compromís està lligat a una proposta de valors i a un projecte educatiu concret. **Quin sentit té demanar aquest compromís a una persona que no ha decidit lliurement col.laborar amb nosaltres?**

6. A l'escoltisme defensem la justícia i el respecte individual dels drets de les persones. De cap manera volem fer costat o treballar en el marc d'una llei totalment injusta. Una llei que entre d'altres coses penalitza l'opció de l'objecció de consciència amb una major durada, no accepta el dret d'objectar en qualsevol moment o no admet motivacions nacionals o polítiques per objectar. No reconeix l'objecció de consciència com a dret fonamental. Posa filtres de control del nombre d'objectors (el consell que jutja els sol·licitants té potestat en qualsevol cas per demanar l'ampliació dels motius d'objecció o investigar la persona). Llei que en la seva aplicació reproduïx l'estructura militar no tenint dret a la vaga, ni sindicació i qui la pensa, en parla, la critica i vol crear espais nous, té un judici amb penes de presó i inhabilitació. No es respecten els drets humans com poden ser la llibertat de consciència i el dret al treball. Les penes de presó no s'entenen des de cap perspectiva. Entenem que els

insubmisos no tenen res a reinserir o rehabilitar i que hi ha una involució social en el concepte de presó més moderna, que hauria d'existir per a reinserir socialment. Actualment, al mateix temps, la PSS està traient molts llocs de treball centrats sobretot en les diferents administracions públiques. Acollir en la nostra entitat places de la PSS significaria implícitament l'acceptació de l'actual Llei d'Objecció de Consciència. **Com podem col·laborar amb l'aplicació d'una llei d'aquestes característiques?**

7. Defensem la desobediència civil. Aquesta ha estat, històricament, una forma de resposta no violenta que un grup de persones afectades per una situació injusta adopta per tal d'eliminar-la. No acatar les impositcions que es deriven d'aquesta situació és el primer pas; la denúncia de la situació és el següent i més important, ja que sense aquesta no és possible la transformació: la desobediència civil és una pràctica col·lectiva, pública i no violenta en els seus mètodes. Estem parlant del dret de les persones a no complir amb les lleis injustes. La responsabilitat com a ciutadans i ciutadanes i la prioritat de la llibertat ideològica i de pensament, en fer-nos transformadors socials, ens porta sense conflictes a la desobediència civil.

8. A l'escoltisme treballem en la **coeducació**, i per la fi de la discriminació per raons de gènere. Intentem educar les noies i els nois que formen el nostre Moviment en la filosofia que les diferències no suposin desigualtats. Els caps i les caps que formen l'escoltisme procurem aprendre dia a dia i conjuntament per no reproduir els esquemes d'una societat masclista. Desgraciadament el Servei Militar Obligatori i la Prestació Social Substitutòria del Servei Militar són un dels exponents més evidents dels sexisme que

impera en la nostra societat. Els valors que promocionen el SMO i la PSS són el ser jove, masele i útil. Hi ha unes obligacions per a un gènere (i no perquè ho hagi escrit l'altre gènere) i per tant una discriminació. **Quin sentit té educar creient que cada sexe té assignats uns diferents drets i deures en la societat?**

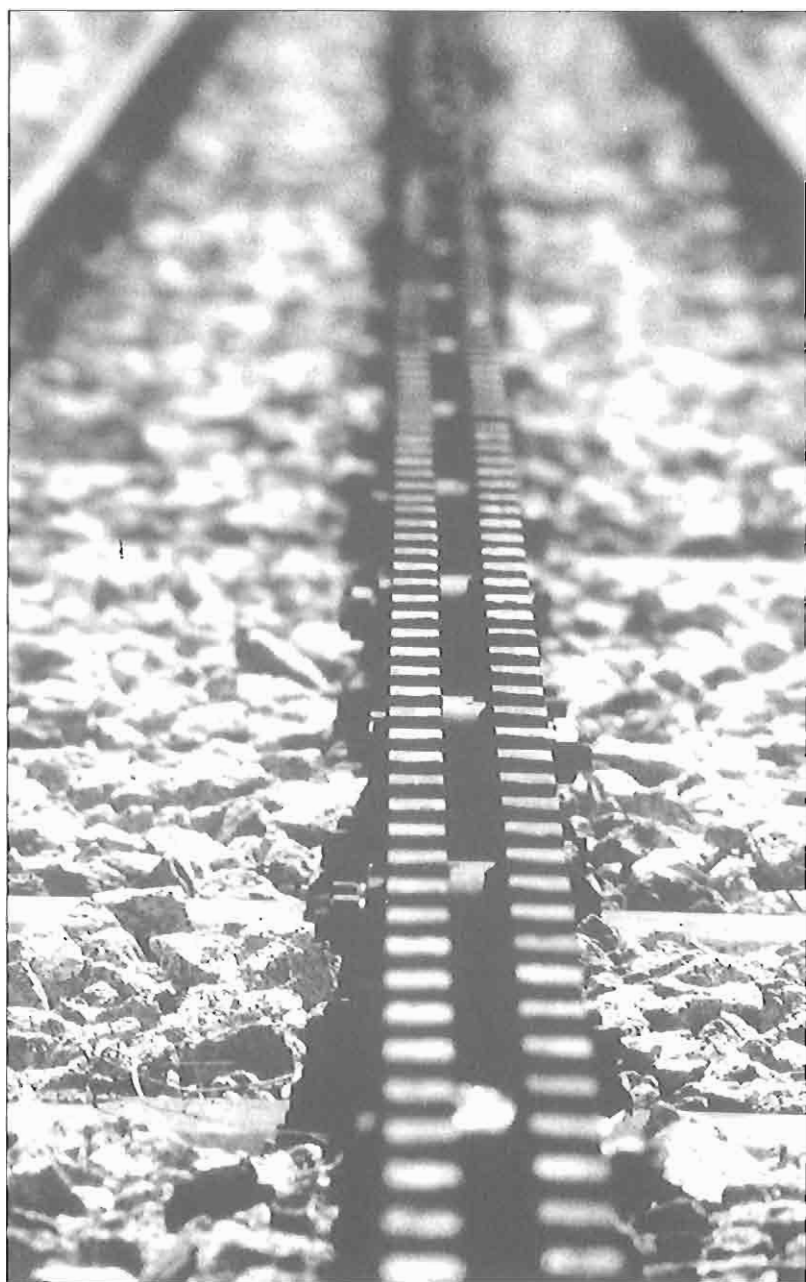

9. A l'escoltisme eduquem pel compromís i la coherència. Una societat democràtica està basada en persones compromeses a treballar per millorar-la. Si volem que aquesta societat creixi i maduri en aquests valors hem de prioritzar aquest sentit de corresponsabilitat dels ciutadans. Fomentar entre els ciutadans i les ciutadanes valors i actituds que no siguin oposats entre ells. L'actual PSS està fomentant la realització, no oblidem que substitutòria obligada, d'una prestació sense que les persones que la realitzin estiguin realment compromeses en les tasques que han de desenvolupar i molt menys que comparteixin els valors que aquestes comporten. **En quins valors estem educant els joves?**

10. Finalment us adrecem alguns arguments més que han sortit en el debat, i que potser ens permetrien, en el marc anterior, mantenir places de PSS a l'escoltisme, provocant, però, incoherències internes. Dins de l'escoltisme estem **convençuts de la necessitat de treballar plegats les i els joves de diferents edats**, les diferents generacions es comuniquen i s'ajuden l'una a l'altra, eduquem en un projecte. Reconeixem que la lluita de l'objecció de consciència no és nova, ve de lluny, això ens demana aprendre del passat per no començar de zero. I ens adonem que el treball de l'objecció de consciència ens ha permès al·legar persones que ja fa temps van treballar dintre del moviment per a l'objecció de consciència i la pau. Ara aquestes persones ja no estan tan implicades i les noves generacions directament afectades demanen suport. Estem convençuts de la importància de la solidaritat entre generacions: els més grans amb els joves, i tots plegats per les generacions futures. **No és millor treballar amb continuïtat en el projecte perquè el proper segle els nois no hagin d'objectar a l'exèrcit i puguin treballar de manera activa i compromesa per la pau?**

11. A l'escoltisme confessional català **volem treballar amb els joves d'altres parts de l'estat**. L'escoltisme basc i navarrès, com la gran majoria de les entitats juvenils d'Euskadi i Navarra, s'han negat a crear places de PSS. Les i els escoltes d'Euskalèria varen decidir optar per la defensa de les seves idees amb estratègies concretes. Volfem i necessitàvem ser amb els germans i germanes bascos i navarresos. **Quina solidaritat volem entre els diferents joves de l'estat ?**

12. Des de l'escoltisme creiem que hi ha un espai a la societat catalana de final de segle per a **un veritable servei civil voluntari**.

Aquest és, entre molts d'altres exemples, el que realitzem tots els que treballem en l'escoltisme. En cap cas un servei d'aquestes característiques pot realitzar-se des d'una institució pública ja que en tots aquests casos trauran llocs de treball (reals o possibles). Som contraris a una Prestació Substitutòria Militar que només perpetua l'existència del Servei Militar Obligatori. **Quina solidaritat fomentem entre els joves si els que fan la PSS treuen injustament llocs de treball? És això un servei civil?**

13. L'escoltisme de MEGSJC és cristià i profundament humanista. Les paraules de Jesús són de pau, de justícia, de reconciliació. Un escoltisme cristià només s'entén en la confiança en les persones. Alfonso Comín, un cristià compromès, ho va expressar amb unes paraules molt senzilles quan deia que les persones no es divideixen entre atees i creients, com diu la majoria de la jerarquia catòlica, sinó que les persones, en profunditat, es divideixen entre les qui creuen en l'home i la dona, en la possibilitat de transformar la societat i construir una nova societat, i els que no creuen en l'home i la dona. L'exèrcit i una societat militaritzada són la negació de l'home i la dona, el seu missatge és: no confiem en les persones. **Com es pot educar en contra de les persones?** Fem una proposta ètica, per l'ètica de la responsabilitat i l'ètica del compromís. Des de l'ètica de la pau, del diàleg, de la comunitat civil i del joc democràtic.

14. L'escoltisme és un moviment social, lliure i independent, amb esperit de transformar la societat. Aquesta vocació transformadora ens porta a treballar per construir una societat més justa, solidària, lliure i no violenta. Creiem que, com deia el poeta

alemany Erich Fried, "El qui vulgui que el món continuï essent el que és no vol que el món sigui". Construïm en positiu, en l'esperança, perquè confiem en les persones. Avui volem que s'escolti la nostra resposta ferma i clara sobre l'objecció de consciència al servei militar i "ens instal·lem novament a la plataforma dels somnis". Gràcies.

Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya

DOCUMENT FINAL
RESULTAT DE LA
VOTACIÓ SOBRE LA
CAMPANYA
POSICIONA'T A
L'ASSEMBLEA GENERAL
DEL CURS 1994-95

1. MEGSJC, com a moviment educatiu, opta per treballar pel valor universal de la Pau tal com queda recollit en la nostra Llei.
2. A MEGSJC ens plantejem l'educació per la Pau com a element plenament integrat dins l'opció pedagògica.
3. MEGSJC aposta per la no-violència com a camí per aconseguir un món més just i solidari.
4. MEGSJC opta per una societat desmilitaritzada.
5. MEGSJC està en contra de l'actual llei d'objecció de consciència entre d'altres per les següents raons, o per alguna de les següents raons:

* Estableix un tribunal que decideix arbitràriament qui és o no és objector.

* No admet la possibilitat d'objectar en qualsevol moment.

* La PSS no és una alternativa ni un servei voluntari, és senzillament una substitució del servei militar.

* La PSS en molts casos treu llocs de treball remunerats.

* El reglament actual de la PSS reproduïx els esquemes militars (disciplina, càstigs,...).

* La durada de la PSS és superior a la del servei militar.

6. MEGSJC decideix retirar les places per a la prestació social substitutòria que ara ofereix.

7. MEGSJC acull qualsevol postura en contra de la lluita armada i la violència i, per tant, donarà suport a les decisions personals dels seus membres, ja es facin objectors de consciència, ja es facin insubmisos, entenent compatibles les dues postures com a diferents cares d'un esforç d'avançada vers l'objectiu de la Pau.

POSICIONA'T

B I B L I O G R A F I A

(text Arcadi Oliveres Boadella)

COL·LECTIU CRISTIÀ PER LA INSUBMISSIÓ

La insubmissió. Ed. Cristianisme i Justícia.

Quadern núm. 71. Barcelona 1996.

VICENS FISAS ARMENGOL

Desarmament i desmilitarització. Ed. Barcanova.

Biblioteca cultural. Barcelona. 1992.

JOSÉ LUÍS GORDILLO

La objeción de conciencia. Ejército, individuo y

responsabilidad moral. Ed. Paidós. Barcelona. 1993.

MINYONS ESCOLTES I GUIES SANT JORDI DE CATALUNYA

Posiciona't, a l'escoltisme treballem per la pau.

Colònia Güell. 1995.

XAVIER RIUS SANT

Servei militar i objecció de consciència. Ed. Barcanova.

Biblioteca cultural. Barcelona. 1993.

Les reivindicacions socials clarament establertes i reclamades d'una manera ben organitzada tenen força possibilitats d'ésser assumides. A nosaltres ens toca, per tant, d'intentar-ho.